

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1911/42 ה-2 בדצמבר 2021. עורכת קרינה פלדמן

לזכרה של חברתנו, רותי נגרי צרפתי

זוכרים את החברים

האזכרה של מרדכי כהן ז"ל
תערוך ב- 12/12/21 בשעה
15:00 בבית עלמין בגעש.
שעה 16:00 נתראה
במועדון לחבר לקריאת
מנחה.
החברים מוזמנים.

אזכרתה של דליה מורן ז"ל
תתקיים בתאריך ה-
18/12/21 במועדון לחבר.
החברים מוזמנים.

יהי זכרם ברוך.

מצפייה ברשת, מרחבי העולם, מידי יום מפגינים למעלה מעשרות אלפי אנשים אשר מוחים על הדיקטטורה שממשלות העולם מפעילות כנגד האזרחים. כפייה, ציות וכניעה שפוגעת בזכויות בסיסיות של האדם.

אני מקווה שכל מי שמחזיק בדעה ש"עוד רגע חוזרים לשגרה", מבין כבר, שהשגרה שהיתה, הלכה והסתיימה ואת מקומה תופסת לה לנגד עינינו, שגרת חיים חדשה.

אני מרגישה שהולך להיות מאוד מעניין ומשונה בתקופה הקרובה.

תקופה שהפרספקטיבה שלנו תשתנה, אמיתות שגדלנו עליהן, מתמוססות ומתפרקות. נראה שמה שיציב ואיתן, הפוך להיות רעוע וסדוק.

ובתוך כל מסע הטרנספורמציה שכולנו חווים, אנו מקבלים הזדמנות מצוינת להיוולד מחדש להיות חלק מיוצרי התודעה החדשה.

תודה רבה לנירה קופלוב על מאמרה בנושא שיוך בגעש.

תודה לשי פלדמן (אח שלי) ששיתף אותנו במחשבותיו על תוצאות הקלפי.

ולאלה דר שכתבה על החזרת פעילות השומר הצעיר אל הילדים.

תודה לשושי הר נוי על ההגהה.

קריאה מהנה!

karinafeldman@gmail.com

לפני כחודש, נפרדנו מחברתנו, רותי נגרי צרפתי ז"ל. רותי אשת המילים וכתב היד. למדה גרפולוגיה ועבדה במכון נפתלי.

את רותי היכרתי דרך ניבים כאשר, ענינה אותי במאמרים שכתבה ופורסמו בהמשך. במהלך השבעה, פגשתי את המשפחה שסיפרה שרותי כתבה רבות ויש עוד כל כך הרבה לקרוא.

שולחת למשפחה תנחומים. יהי זכרה ברוך.

חלקו הראשון של הגליון יוקדש לזכרה. בימים אלו, אנו מדליקים נר שביעי של חנוכה. ילדי ביי"ס נמצאים בחופשת חג.

לפני כמה ימים התבשרנו שישנו נגיף חדש אשר הגיע לביקור בישראל. הפעם מדובר בנגיף בשם **אומיקרון** (האות ה-15 באלפבית היווני).

מדינת ישראל החלה לחסן ילדים. קופות החולים מקימות עמדות חיסון במתחמי ילדים בזמן פעילויות חנוכה, על מנת להגיע לכמה שיותר מחוסנים.

מתקשה שלא לתהות על הדיוק בין "הגעת" הנגיף החדש לשכונה לבין השיוק האדיר שמשרד הבריאות וקופות החולים עושות לחיסון ילדים.

איכשהו הכל מצביע על כך שהכל קשור אחד בשני. בשנתיים האחרונות, שום דבר אינו מקרי. והמבין יבין. ומי שלא רוצה להבין. לא חייב.

אנו צריכים להודות לעצמנו, שעדיין יש לנו את האפשרות לבחירה חופשית.

תולדות חיה רותי נגרי צרפתי

רות נגרי צרפתי בת חנה ורומן צ'פ נולדה בכ"ט בנובמבר 1935 בתל אביב כדור חמישי בארץ למשפחת פרנק.

בגיל שנתיים וחצי התייתמה מאביה שנהרג במאורעות תרפ"ט בעת שיצא עם צוות חברת החשמל לתקן קווי מתח שחובלו על ידי הערבים.

רותי גדלה כבת יחידה לאמא חנה בחיק המשפחה רחבה של דודים ובני דודים ברמת גן שם למדה בתיכון "בורוכוב" והצטרפה לתנועת הנוער העובד והלומד. בהמשך הצטרפה לגרעין "נתיב שדה" במסגרתו עלתה להכשרה בגשר ואח"כ התגיסה לנח"ל. עם סיום הצבא עברה יחד עם הגרעין לקיבוץ בית גוברין, שם פגשה את פנחס ונישאה לו. רותי יצאה ללמוד חינוך והוראה בסמינר הקיבוצים. בשנת 1961 נולד בנם רמון ושנה לאחר מכן עברו לקיבוץ געש על מנת ליצור עבורו חברת ילדים שלא היתה בבית גוברין.

בקיבוץ געש היתה מורה ומחנכת לקבוצת "חבצלת" ואח"כ לקבוצת "תומר", בתקופה זו נפרדה מפנחס. בהמשך עבדה באקונומיה והיתה מזכירה באמבר בעת בניית הפרויקט הגדול.

לאחר מכן רותי עבדה תקופה כמזכירת מפעל התאורה. ואז בעת שטיפלה באימה למדה גרפולוגיה, הוסמכה כגרפולוגית מדעית ועבדה במכון נפתלי.

בשנת 1983 פגשה את שמואל שהגיע לקיבוץ לבקר את אחותו ונישאה לו.

רותי היתה חברה במקהלת חוף השרון שלאחר מכן התאחדה עם מקהלת עמק חפר ובמקהלת הקיבוץ ועם יציאתה לפנסיה הקימה עסק גרפולוגיה ולימדה סטאז' לתלמידים, במקביל לעבודתה בקומונה.

בשנותיה האחרונות היתה רותי סבתא במשרה מלאה והסוגיות השונות בקיבוץ המשתנה העסיקו אותה רבות בדאגתה לשמור על אופי הקיבוץ.

יהי זכרה ברוך.

תמיד היית אוהבת ודואגת, דאגה שנבעה מכך שבגיל צעיר פתאום נעלם אביך מחייך ולכן הצורך לדעת ולגונן על האהובים שלך היה טבוע בך מילדות. תמיד רצית לדעת איפה אני וידעתי שאת דואגת לי כבן יחיד. בצעירותי דבר זה העיק עליי ודיברנו על זאת רבות, אמרת שזה מה שיש ושאני אעשה מה שאני רוצה ואת תתמודדי עם זה. אני זוכר שבצבא לא הייתי מדווח מתי אני חוזר ולא פעם ראיתיך בין הצללים מול המפעל מחכה בסתר לראות האם חזרתי.

היה לך קשר מיוחד עם אימך חנה שהיית כל עולמה ואהבה ומחויבות אלה היו הגורם שבשנותיה האחרונות הבאת אותה אלייך לבית בקיבוץ וסעדת אותה עד רגעיה האחרונים תוך שאת מתמודדת עם הדמנציה שלה והתכחשותה לזהותך, דבר שאני חושב שהשפיע עמוקות על רצונך לא להיות לנטל לפני לכתך.

גם כשנפרדתם את ואבא ידעתם לתת לי את ההרגשה המשפחתית וכאשר אבא נישא לשולה שמחת על כך, ולאחר מכן כשפגשת את שמואל המדהים והתחתנתם יצרתם ידידות ושותפות כך שהיינו מעין משפחה גדולה, תמיד אמרתי שאני בן יחיד למשפחה מרובת הורים.

הרבה זמן דאגת לי מה יהיה ולמה אני מתעכב וכאשר פגשתי את אסנת ונולדו הנכדים לא הייתה מאושרת ממך, ותמיד רצית לדעת איפה הם ומה קורה להם ולהיות שותפה לכל.

תמיד היתה לך יצירתיות שחלקה הפרויקט של כתיבת סיפור לכל נכד ביום הולדתו עד גיל ארבע, סיפור שהספקת לכתוב גם לניר ליום הולדתה הראשון. כמו כן הספר האדיר – 2 כרכים של זיכרונותייך בכתב יד שכתבת ונתת כמתנה ליום הולדתי ה-50 וכתובים נוספים שהשארתי שתמיד אמרת שיהיה לנו פרויקט למיין את כל הדברים שכתבת והתמונות.

בדרך פעם בשלושה שבועות הזמנתם את כל הזאטוטים לישון בערב שבת אצלכם ופינקתם אותם במיוחד, וגם אותנו.

בשנת 2007 יצאנו לטיול משפחתי משותף איתך ועם שמואל לארגנטינה, חוויה מופלאה במיוחד עם זכרונות נהדרים. שם פגשנו את הבנים של שמואל ומשפחותיהם.

את אישה של מילה, של כתיבה והברכות שכתבת לכל אחד- לכל יום הולדת, אירוע, בת מצווה, גיוס וכו' היו אמיתיות, מרגשות ונוגעות ללב. הגדלת לעשות כאשר לכל נכד הכנת מעין ספר לכל שנת יום הולדת. התחלת כמובן עם ניצן, התכוונת להמשיך עד גיל 18, אבל כשהבנת שכל שנה בערך מתווסף לך נכד, החלטת לעצור בגיל 4, כך שיש לנו אוצר בצורת 16 ספרונים אישיים כתובים בכתב ידך ומוקדשים לחוויות אמיתיות שהיו בחיי ילדנו בילדותם.

לפני כשלושה חודשים ניצן הציעה כמעט בבדיחות שתכתבי גם ליום הולדת שנה של ניר, הבת של הדר, ספרון כזה לגיל שנה, אחרי מעט שכנועים הסתערת על המשימה והשלמת אותה בתוך ימים. חשבנו שנעשה לופה אבל את רצית את האוטנטיות שבכתב יד שכל כך ידעת להעריך. הרי בכל זאת היית גם גרפולוגית מומחית. ואכן כתבת הכל על נייר קלף וחיכית לרגע לתת לניר המתנה.

אנחנו נפרדים ממך היום אחרי כמעט חודש וחצי שליוונו אותך בהתמודדות קשה עם מצבך הבריאותי המשתנה. עברת משוכות רבות בגבורה בשיתוף פעולה מופתי ובלי להתלונן. בכל עשרות הסיטואציות שהייתי לידך ואנשי צוות ורופאים היו, תמיד פנו אלי כאל ביתך אני תיקנתי למען הדיוק שאני כלתך, אבל את אמרת כן זו הבת שלי, בהחלט היית לי ממש לאמא והייתה בנינו אהבת אמת, יחסים קרובים של כבוד והערכה ותמיד מקום לשיחה.

תמיד אמרתי לך שאת אישה מיוחדת ומעניינת.

כשסיפרתי לחברות ולמשפחה הקרובה על יחסינו תמיד נשמעה תמיהה מהצד השני בטוח שאת מדברת כך על חמותך? אז כן, זכינו שתינו- את לבת שלא היתה לך ואני לאמא נוספת בחיי.

הארוע המכונן והמעצב בחייך היה כנראה לאבד את אביך בגיל שנתיים וחצי, מה שעיצב אותך להיות דאגנית בלתי נלאית לכל למה שצריך לדאוג ולמה שלא.. זה היה חזק ממך. תמיד אמרת לי- איך את יכולה להתמודד עם כל הדברים האלו ולא לדאוג? ואני עניתי- אני דואגת הרבה למה שאני יכולה לדאוג, אין טעם לדאוג ממה שאין לנו השפעה עליו ולא בידנו.

כשנולדו הילדים שלנו כל אחד בתורו הביא לך נחת גדולה ופנייך נהרו. לא פספסת יום אחד להגיע לבית התינוקות לשעת אהבה ואח"כ אלינו הביתה אחה"צ עם שמואל.

רותי יקרה מאוד! / מאת אוסנת נגרי

כמובן גם האפיה שלך שם דבר- לכל שישי וארוע הכנת עוגה/ עוגיות וגם לא שכחת אף פעם קופסאות עוגיות לכל נכד בשנת שירות ובצבא או בטיוול.

רותי התקופה האחרונה היתה לא פשוטה. את ביקשת בדעה צלולה לסיים את חיך בביתך. לוח הזמנים היה מטורף, אני שמחה שבאפס זמן הצלחנו להחזיר אותך הביתה, שהספקת לפגוש את כל הנכדים, את ניר שהשתוקקת לראות ופנייך אורו מכל תמונה שובבה שקיבלת בוואטסאפ. כל החיים יחלת לסיים לא סיעודית. נתנחם גם בכך שהיית סיעודית ימים ספורים.

אנחנו רוצים להודות מאוד ומקרב לב לצוות המרפאה – רותי, מירב ואילנית שליוו אותנו והיו קשובות כל כך לרותי ולנו.

וגם למטפלת עאידיה שהיתה איתנו ימים ספורים ועזרה מכל הלב.

רותי שלנו, תודה על כל מה שהיית עבורנו וכל השנים והזיכרונות שהשארת לנו. נוחי על משכבך בשלום.

נזכור אותך לעד בליבנו- אוהבים המשפחה

אנחנו יודעים כמה שאהבת את שמואל ואיזה נישואים מדהימים היו לכם אתם המודל להערצה של כולנו ובשמו נרצה להגיד- שהוא אוהב אותך אהבת נפש, תודה על חיים מאושרים, על בית משותף, חברות, שמחה ואהבה. זכיתם לפרק ב' של 38 שנים יחד.

סבתא, בחודש האחרון נלחמת כמו לביאה על כל מילה ונשימה, הסתכלנו עלייך והיינו מופתעים מהכוחות הנפשיים. היית צלולה עד הרגע האחרון.

אנחנו שמחים שאת לא סובלת יותר ואל תדאגי אנחנו נזכור אותך חזקה ואיתנה.

הזכרת את זה לא מעט בחודש האחרון וחשוב לנו להגיד גם בשמך – אמא שלנו (אסנת),

סבתא תמיד אמרה שאת המתנה הגדולה שלה בחיים. טיפלת בה בכזו מסירות והלוואי שקיבלנו רבע מהכוחות שיש לך!

סבתא, אנחנו אוהבים אותך נזכור ונתגעגע לתמיד

נכדייך: ניצן, אור, אדוה ורותם

לפני פחות מחודש, כמה ימים אחרי שסבתא נכנסה לבית חולים התחיל לי כאב גרון נוראי והייתי חולה. זה הפליא אותי כי בדרך כלל אני לא חולה. זה עבר לי וחזר השבוע שוב – אולי כמעין הזדהות עם המצב של סבתא, לכן קצת קשה לי לדבר בכל זאת היה לי חשוב.

סבתוש שלנו!

בחודש האחרון הרגע הזה עבר לכולנו בראש ולא משנה מה נגיד וכמה נחשוב על זה, אף מכתב לא יצליח לסכם אותך.

את היית ועדיין סבתא מופלאה בשבילנו!! אוהבת, מחבקת, תומכת ומעורבת.

ליווית אותנו בכל שלב בחיים, את וסבא שמואל. בכל מקום שהגענו אליו – אם זה בקומונות או בצבא כל החברים הכירו אותך. את הסבתא היחידה ששרתה בצבא עד גיל 86 באפיית עוגיות- לא היית מפספסת אף יום ראשון לשלוח אותנו עם קופסאות גדושות.

לא הפסקת להגיד לנו כמה את אוהבת אותנו, בכל תמונה רואים אותך מסתכלת עלינו ומתמוגגת מאושר. למרות שאין לך שורשים פולניים דאגת לנו בכל פעם שנסענו, וקיבלנו ממך הודעה שואלת אם הגענו, וכשחזרנו הביתה חיכית להתראות איתנו.

כל כך נתגעגע למטעמים שלך, לשיחות ולעצות הטובות, לימי שבת בבוקר עם הטוסט משולשים וביצת ה"שפיצים", לימי שישי בערב שפתחתם לנו את הספה עם קופיקו.

נתגעגע לנוכחות שלך. ללא ספק הרבה ממך נשאר. נותר לנו רק להגיד לך תודה על כל מה שעשית עבורנו, בכל אחד מאיתנו צרוב חלק גדול ממך.

קשה לכולנו לדמיין את המשך החיים בלעדייך !
היית כל כך חיה , נוכחת , מבינה כל סיטואציה ומעורבת בכל חלק בחיים של כל אחד מאיתנו.
היית אישה מופלאה, אוהבת צמחים וטבע, אינטליגנטית, דעתנית, רגישה, חמה ואוהבת.
היתה לנו הזכות להכיר וללוות אותך כל רגע ורגע .
כל כך היינו חשובים לך, העוגיות שהיית אופה עבורנו כל שבוע ולא רגועה שמישהו חלילה ישכח לקחת אותן לצבא לחלק לחברים.
אנו יודעים כמה התקופה האחרונה היתה קשה עבורך , למרות שהמשכת עם האופטימיות והציניות שלך וניסית לא להראות זאת ועדיין לדאוג לכולם ולהתעניין מה חדש אצל כל אחד.
כשיצאת מאחד הניתוחים שלך לאחרונה אמרת לי שהרגשת חזקה וזה נתן לך כוח שידעת שאני מחכה לך בחוץ. הייתי מאושר שהצלחתי לעזור לך.
אתמול את רוב היום העברתי אצלכם בבית , אני שמח שהצלחתי להיות קרוב אלייך ולדבר איתך ברגעיך האחרונים.
לימדת אותנו המון ונזכור אותך תמיד סבתא אהובה שלנו!

על השינוי/ מאת נירה קופלוב

לתשובה עם הדירים, בינתיים ללא שום פיצוי כדי לבנות מגדלים. וזה קורה לא רק שם ולא רק היום, ולא רק באפגניסטן או בסוריה, זה פה בישראל.

ולפי חוקי המדינה מי שביתו לא רשום על שמו הוא חסר בית. ולמדינה היום אין סנטימנטים לקיבוצים. וזה רק ילך ויחמיר.

יש עוד חוקים שצריך לכבד כמו חוקי הירושה, אדם שעבד כל חייו בנה את ביתו. זכותו להורישו לבניו ולבני בניו אחריו, זה חוק מדינה ולא נתון למניפולציה. הסיפור על יורשים שיריבו. אפשר לריב ואפשר להגיע להסכמות, כל משפחה לפי החינוך שנתנה לבניה, או לאופיים.

ענין הותק, בגעש הותק שימש בסך הכול למיקומו של החבר בתור לדיור או לריהוט שחולק לחברים לפני 200 שנה. חוץ מזה לא הייתה לו שום משמעות.

פתחתי את המחשב ושמחתי על תוצאות ההצבעה בקלפי.

ומי שחושב שאני נגד הצעירים טועה. כי ההבטחות מדור לדור תקעו את הקיבוץ 14 שנה והם קצרי ראייה.

אי אפשר להתעלם ממה שקורה במדינה. אנחנו היום בשלטון על קוצו של קול, והקיבוצים היום בעיני אוכלוסייה גדולה נתפסים כמי שהשתלטו על אדמות המדינה, והמינהל בלשון המעטה רואה בהם מסחטת כסף, ולא רק בהם: ורק השבוע חזר הסיפור על 'גבעת עמל' בעיתון שב-15.11.2021 פונו אחרוני התושבים מבתיהם. עולים חדשים שיושבו על ידי המדינה אחרי מלחמת השחרור בכפר הערבי סומייל שהיה אז צפונית לתל אביב, היום בלב תל אביב, עיריית תל אביב מכרה את השטח

לא יתכן שכל אחד יכניס לכיסו את משכורתו לפי ערכה בשוק העבודה דיפרנציאלית. אבל ידרוש שהותק יהיה שיוני. עם ההחלטה על שינוי החברים הצביעו על שינוי כמו בחוץ. היינו לפי חוקי המדינה, ועל שיוך בתים ועל פירות הנכסים. לדעתי מי שיצר את הנכסים זכאי ליהנות מהם עוד בחייו. ולדאבוני גם זה לא בוצע.

חבל שהקיבוץ בזבז 14 שנים, התנאים אז היו הרבה יותר טובים. שכונת הר סוף הקפיצה את מחיר הקרקע וגם את תנאי רמ"י, בהשהיה הזו געש רק גרמה לעצמה נזק.

ולדור הצעיר אני יכולה רק להציע לקחת את החיים בידיים ולחשוב איך להתפרנס יותר טוב.

אולי להקים מפעלים נוספים עתירי היי-טק, תשקיעו מחשבה. לחסוך יותר. כי זה מה שעושים כדי להגיע לבית, ותחיו לפי יכולתכם. מי שלא נולד עשיר לא יכול שבגיל שלושים יהיה לו וילה וולוו. ועדיף לשלם משכנתה שבסופה יש לך בית מאשר לשלם שכירות כל חיך ולהישאר עם כלום.

נכון זה לא זול ולא לתווק קצר, אבל זה מה שרוב האנשים עושים. ומי שלא יכול נעזר במשפחתו או גר בשכירות או בצריף וזה לא סוף העולם.

על השינוי/ מאת נירה קופלוב

לתשובה עם הדירים, בינתיים ללא שום פיצוי כדי לבנות מגדלים. וזה קורה לא רק שם ולא רק היום, ולא רק באפגניסטן או בסוריה, זה פה בישראל.

ולפי חוקי המדינה מי שביתו לא רשום על שמו הוא חסר בית. ולמדינה היום אין סנטימנטים לקיבוצים. וזה רק ילך ויחמיר.

יש עוד חוקים שצריך לכבד כמו חוקי הירושה, אדם שעבד כל חייו בנה את ביתו. זכותו להורישו לבניו ולבני בניו אחריו, זה חוק מדינה ולא נתון למניפולציה. הסיפור על יורשים שיריבו. אפשר לריב ואפשר להגיע להסכמות, כל משפחה לפי החינוך שנתנה לבניה, או לאופיים.

ענין הותק, בגעש הותק שימש בסך הכול למיקומו של החבר בתור לדיור או לריהוט שחולק לחברים לפני 200 שנה. חוץ מזה לא הייתה לו שום משמעות.

פתחתי את המחשב ושמחתי על תוצאות ההצבעה בקלפי.

ומי שחושב שאני נגד הצעירים טועה. כי ההבטחות מדור לדור תקעו את הקיבוץ 14 שנה והם קצרי ראייה.

אי אפשר להתעלם ממה שקורה במדינה. אנחנו היום בשלטון על קוצו של קול, והקיבוצים היום בעיני אוכלוסייה גדולה נתפסים כמי שהשתלטו על אדמות המדינה, והמינהל בלשון המעטה רואה בהם מסחטת כסף, ולא רק בהם: ורק השבוע חזר הסיפור על 'גבעת עמל' בעיתון שב-15.11.2021 פונו אחרוני התושבים מבתיהם. עולים חדשים שיושבו על ידי המדינה אחרי מלחמת השחרור בכפר הערבי סומייל שהיה אז צפונית לתל אביב, היום בלב תל אביב, עיריית תל אביב מכרה את השטח

לא יתכן שכל אחד יכניס לכיסו את משכורתו לפי ערכה בשוק העבודה דיפרנציאלית, אבל ידרוש שהותק יהיה שיוויוני. עם ההחלטה על שינוי החברים הצביעו על שינוי כמו בחוץ. היינו לפי חוקי המדינה, ועל שיוך בתים ועל פירות הנכסים. לדעתי מי שיצר את הנכסים זכאי ליהנות מהם עוד בחייו. ולדאבוני גם זה לא בוצע.

חבל שהקיבוץ בזבז 14 שנים, התנאים אז היו הרבה יותר טובים. שכונת "צוקי ארסוף" הקפיצה את מחיר הקרקע וגם את תנאי רמ"י, בהשהיה הזו געש רק גרמה לעצמה נזק.

ולדור הצעיר אני יכולה רק להציע לקחת את החיים בידיים ולחשוב איך להתפרנס יותר טוב.

אולי להקים מפעלים נוספים עתירי היי-טק, תשקיעו מחשבה. לחסוך יותר. כי זה מה שעושים כדי להגיע לבית, ותחיו לפי יכולתכם. מי שלא נולד עשיר לא יכול שבגיל שלושים יהיה לו וילה ו-וולוו. ועדיף לשלם משכנתה שבסופה יש לך בית מאשר לשלם שכירות כל חיך ולהישאר עם כלום.

נכון זה לא זול ולא לטווח קצר, אבל זה מה שרוב האנשים עושים. ומי שלא יכול נעזר במשפחתו או גר בשכירות או בצריף וזה לא סוף העולם.

כמה מילים על רזולוציה / מאת שי פלדמן

בעבר הייתי מאוד גאה להיות פרי
לא בשל,
אך בענף מכובד,
כמו הרפת.

ענף כזה שמשקיע בחברים העובדים
בו.
ענף כזה שמחזיר לגזע (קיבוץ) שלו
פירות.
וכזה שלא ייכרת בקלות.

ועכשיו?.

נדמה שכל אחד מחזיק עם מרקר
עם צבע משלו.

פעם צובעים בצבעים 'ורודים' את
'ההצלחה', מרימים משכורות,
ותנאים,
תוך כדי טפיכה קלה *לעצמם* על
השכם.

כמה מילים על רזולוציה
(הלוואי גם שיהיה מספיק מובן ולא
מטושטש):

אני למשל:
הבורג הכי קטן במכונה.
זה שבתחתית, תחתית, הפרמידה.
פועל פשום.

אבל כבר מספיק זמן,
כדי לזכור איך היינו צוחקים על
השפיימוניקים,
שיגידו/יגדירו מה זה בכלל 'שפיים',
קיבוץ או עסק (?).

מוצא את עצמי תוהה עכשיו,
מה אנחנו (?).

האם הפכנו להיות 'עסק' או
שעדיין יש 'ענפים' במקום?.

ופעם משחירים את המצב,
וחייבים 'לממש' 'כאן ועכשיו',
כי אם לא,
יהיה מאוד מפחיד.

תגידו רגע,
מאיפה האומץ?.

הבריזה הבושה?.

ולמה המשוואה הזאת לא משתנה?!

לא מי שאין לו כסף/אמצעים,
צריך לצאת מהקיבוץ.
אולי,
מי שחושב שהוא טוב מהשאר,
רוצה לעשות לביתו,
'אקזיטים' על חשבון חברים,
קיבוץ,
זה לא המקום בשבילו?!

הסירו דאגה מ'בריחת מוחות',
יש ה-מ-ו-ן/מספיק מוחות צעירים,
(וגם פחות צעירים)

כמה מילים על רזולוציה/ מאת שי פלדמן

מהי ה'הצלחה' במטרה הזו?

הרי די ברור ,
שאם זוהי 'הצלחה' = 'פירוק
הקיבוץ',
הרי שכשלונו בהעברת הרעיון
הקיבוצי ,
ומהות העניין כולו.
לחברינו שלנו.

ועוד לא מאוחר,
שנעשה בדק בית.

'אומרים' שלא ברור מה המצב (?),
ולאן נושבות הרוחות?.

נשמע כמו זמן מעולה להטיל עוגן ,
ולייצב את הספינה.
אולי גם לכייל הייטב את המצפן
(שטיפל'ה זייף לאחרונה),
ואולי להבין לאן ,
ולאיזה כיוון בכלל אנחנו רוצים
להפליג?.

וחכמים לא פחות ,
שישמחו לקבל הזדמנות להעשיר
ברעיונות ופתרונות ,
איך לצאת מהמקום אליו הגענו.

כי 'סימון מטרות' ,
זה נחמד ,
שמשחקים עם אקדח אוויר.

לא עם חיים של חברים.

ולא בכל חשבון.

ובטח ובטח שלא בחשבון,
(ועל חשבון החברים).

ואולי 'עומדים במטרה' (פירוק
הקיבוץ),
אבל עם מי בדיוק מגיעים ל'יעד' ,
כשמביטים לצדדים (?).

ומהו אותו יעד נסתר ועלום?.

מערבה חזק, חזק ?.

מזרחה ?.

מה שבטוח ,
שהבחירות הכי גרועות בחיים,
נעשות מתוך פחד או אי וודאות.

ואם כבר נתתי את הדוגמא של הספינה,
אז בחוסר וודאות/סערה קשה,
לא מפרקים ומוכרים את העצים של הספינה או את משומיה
לחולפים בים.

או מחלקים לכל אדם
(חבר לצוות, שעד לא מזמן תרם גם הוא כדי שהספינה הזאת
תתקדם) במקרה הטוב ,
גלגל הצלה אחד, שיתמודד בלב ים.

כי אז לבטח סיכויי ההשרדות/הצלחה,
יורדים משמעותית.

ואם כך **לבד**.
ועם גלגל הצלה,
בים הגדול.

בטח כך גם בהתמודדות מול רמ"י.

כמה מילים על רזולוציה/ מאת שי פלדמן

זה שמרים את האשפה שהשאירו
ביום.
האחיות שעונות לטלפון, בשעות לא
שעות.

לא הנויניק שדואג שיהיה יפה.
איש התחזוקה שעובד מעבר לשעות
אותן תמחרו.
נותני השירות למיניהם.
העובד הפשוט במפעל.
החבר'ה שדואגים לסידורי הקבורה.
ועוד ימבה תפקידים שקופצים
לראשי כרגע.

דרך אגב,
גם הקבורה בשפיים,
היא כבר גם סוג של 'עסק',
שמתבצע ע"י אנשים חיצוניים
לקיבוץ.

אז לפני שאאבד את הפוקוס
בתמונה,
המשתנה הזו,
אלה הם מרכיבי הקיבוץ.

פשוט יש דברים שלא נכנסים באקסל:
במח לא מפעל חיים של קהילה
שלמה.

מהאנשים ששחלו/ניהלו את
המטעים/פרדסים
וכבר לא איתנו
(סבא שלי ז"ל, ביניהם).
לאיש שבדק/מילא
שמונים/דלק במשך שנים לפנות כל
בקר.
המתנדבים בחגים.
הספרנית הנחמדה.
הבנות שדואגות לתרבות.

השעות הבלתי נגמרות של מי
שעובדות על המשכורות של החברים.
אלה שמפגינים ביחד כנגד השחיתות,
לתיקון המדינה.
זה שייצא למטע להשקות לפני שעלה
השחר.

זו הקהילה.
זו המהות.
ואלה הם האנשים להם חיכינו.

ואת זה אנחנו רוצים למכור/לתמחר/לפרק לגורמים?.

*ואם כבר אקסל,
שואל,
האם הקברניטים שמובילים את התהליך,
מצבם כדוחפי הפחם בירכתי האונייה?!

האם הם משתכרים זהה/דומה?.

האם מה שנכון בעבורם
(נמישח/מכירת הספינה)
הוא גם מה שנכון בעבור הפועל?.

או

שאולי אפשר עוד לתקן?.

באמת שואל.

כמה מילים על רזולוציה/ מאת שי פלדמן

'להזדקן בקיבוץ'.
'ביחד כמו בקיבוץ'.
'איכות חיים, כמו בקיבוץ'.
וכו'.

מה שמציף את השאלה:

האם יש בכלל מחיר לערכינו
ומהותנו?
או שזה היה סתם בזבוז זמן לשווא?

ולמה שלא פשוט נשכיל
ונשמור/נשמר/נזכור,
ונעביר הלאה,
לדורות הבאים,
את כל הטוב הזה
שעוד קיים,
וייצא לנו לחוות בחיים האלה?!

בברכת:
חג חנו(עצרו)(ב)כ"ה שמח. ולנצח,
הפועל געש!!.

ולסיום,
אינשטיין אמר פעם:

"אם אתה לא יכול להסביר את זה
לילד בן שש, סימן שאתה לא מבין
את זה בעצמך."

שלי עוד לא בן שנה.

בכל אופן,
מקווה שתסתיים הפסקת החשמל,
ונחזור לראות בהיר,
וברור את התמונה המלאה.

כי בנתיים,
נדמה שהצופים בנו,
רוצים להיות כמונו.

זה מה שאנשים מייחלים לעצמם:

'חינוך כמו בקיבוץ'.
'לגור כמו בקיבוץ'.
'ערבות הדדית כמו בקיבוץ'.
'ירוק כמו בקיבוץ'.

חזרה למקורות/ מאת אלה דר

אנו רואים את המפגש המחודש של הפעולות כהזדמנות פז, בעיקר בייחודיות שנוער מחנך נוער ללקיחת אחריות, מנהיגות ויוזמה, אלו דברים שהחניכים הצעירים יפתחו לעצמם עם הזמן, ויהפכו אף הם למחנכי הדור הצעיר.

חניכי כיתות ד'-ו' מגיעים נרגשים ונלהבים לכל פעולה, ושמחים על המפגש עם המדריכים הצעירים. נרקמים קשרים ייחודיים ביניהם על ידי משחקים, הפעלות ומעגלי שיחות על החיים עצמם.

לנו המבוגרים נשאר לצפות מהצד ולהנות מקסם שקורה כל ימי שלישי בערב...

תודה על האמונה ושיתוף הפעולה של כל העוסקים בדבר!

לאחר מספר שנים של פסק זמן החזרנו את שיתוף הפעולה עם תנועת השומר הצעיר.

ארבעה נערים ונערות בכיתות י-יא יצאו למפעל הדרכה במשך 10 ימים בו רכשו כלים, מיומנויות, חוויות ותיק מלא בכל מה שדרוש להם על מנת להדריך את חניכי כיתות ד'-ה'-ו'.

המדריכים נפגשים פעם בשבוע לתכנן פעולות ברוח ערכים של שיתוף פעולה, רעות, שוויון ועזרה הדדית.

כל פעולה מתחילה עם קריאות "חזק ואמץ" כדי לחזק את תחושת השייכות הקבוצתית ולהעצים את הקן המתחדש בגעש.

חזרה למקורות/ מאת אלה דר

מימין: רום סלוצקי, איה ברק, יובל דור, הילה יוגב

חזרה למקורות/ מאת אלה דר

צלצלו להגיד מזל טוב

- 2.12 - חוסה סיטרין, מיכל אופמן
3.12 - טרזה שרוני, שרון בן אריה, קטי רובינסקי, אגם אסתר הדר
6.12 - רחל סגל, מאור ליבוביץ
7.12 - הילה שחר
9.12 - ים סלוצקי, חיה פילס
11.12 - רבקה מדבייר, אורי יערי
12.12 - אורה קוגלר, רזי ציקמן
13.12 - סוזנה משלנקה, זה מרקוס
15.12 - יונתן פופר, אור נגרי
16.12 - יונתן פיינשטיין
18.12 - רמי כהן
19.12 - מני דר
20.12 - אלומה דר
21.12 - נעמי רוזנטל, בר דדוש
22.12 - מור קסטין
23.12 - שאלתיאל אחרק
24.12 - אוריאל אבני, תום ברק, ניקי כהן, זוהר גפני
26.12 - אלה יערי, ארבל סיטרין, נטע מידן
27.12 - סוניה קלינה, ינאי קורי אלון, ליבי גפני
28.12 - בלימה קליימן, יצחק כנען, איתי רובינסקי, עתי קסטין
30.12 - נועם רובינסקי
31.12 - רות שוהם גלעד

איחולים לבביים

**לנופר ואיתן גולדברג צור ולכל המשפחה,
מזל טוב להולדת הבן. אח לכרם ובארי
נכד לצביקה ומירה**

**לדנה וגיא דודאי ולכל המשפחה,
מזל טוב להולדת הבן- ישי
אח לניר, נכד לאורה ודני**

